

„A jövőd a béke emberé”

Fischer András

Az anabaptista vértanú halálának
450. évfordulójára emlékezünk

Wittenbergi teológusként jött Magyarországra, itt Körmöcbányán telepedett le, és úttörője lett a magyar reformációnak. Maga is szász származású lévén, szoros barátságot tartott Schröter Kristóf lelkészével, aki 1523-ban Eperjesen szolgált, majd Körmöcbányán, de anabaptista elveiért már 1526 körül elhagyta paróchiáját, és szülőföldjén, Kis-Szebenben folytatva tevékenységét.

Fischer András sem maradhatott Körmöcbányán, 1529 tavaszán feladta lelkészi állását, és a bibliai keresztség hirdetését vállalta. Hosszabb ideig élt és dolgozott Lőcsén és környékén. Közben többször került börtönbe, menekült üldözési elől, mivel bátor szószólója volt a lelkiismereti szabadságnak, és a hitvalló keresztségnek. Igehirdetésével több főúr is egyetértett. Wild Gergely lőcsei bíró is baptista lett, és az északi vármegyékben: Sáros, Szepes, Nyitra, Moson, Gömör-Kishont táján sokan követték tanait.

1540-ben Bebek Ferenc gömői várkapitány elfogatta és Krasznahorka várába záratta, amelynek meredek fokról nemsokára a mélységbe taszították, ott halt vértanúhalált.

Ötven évvel ezelőtt közösségünk akkori vezetői méltóképpen emlékeztek meg a magyarországi első baptista vértanú halálának 400 éves fordulójáról. 1940. június 23-án a Vigadóban emlékstentiszteletet tartottak, szeptember 5-én pedig népes küldöttség zarándokolt a Rozsnyó melletti Krasznahorkára, ahol koszorút helyeztek el a vértanú halála helyén.

Ez év őszén — szeptember 22—23-án a Történelmi Bizottság szervezése és az elnökség részvételével ismét elzarándokolunk a Szlovákiában levő Krasznahorkára. Terveink szerint 23-án, vasárnap Miskolcon tartjuk hazai megemlékező istentiszteletünket, az ige alapján: „Emlékezzetek meg a ti előjárdóitokról, akik szólottak néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén életük végére, kövessétek hűtöket!” (Zsid 13:7).

Dr. Mészáros Kálmán

Első lépéseink

Dr. Szennay András pannonthalmi főapát május 16-án, a felső-ausztriai keresztyén tanítók egyesületének közgyűlésén a magyar egyház helyzetéről tartott tájékoztató előadást. „Első lépéseink a szabadság útján neheznek és tévovák, de a jövő iránti felelősség hatja át azokat.” Más európai országokhoz hasonlóan Magyarország is missziói terület — hangsúlyozta a főapát. A megváltozott politikai körülmények között azonban az egyház szerepét bizakodóan ítélte meg. A megújuló társadalmi rendnek szüksége van a keresztyén alapozottságú közkerülésre. Az egyház volt a kommunista diktatúra éveiben az egyetlen intézmény, amely a totalitárius marxista ideológiával szemben a lelkiismeret szabad döntésének jelentőségét hangsúlyozta. Az elnyomás és üldözés idején, amikor az egyház majdnem „elvértett” — a politikai hatalom számára állandó kihívás maradt. Az egyháztagok többségének gondolkodásmódja nem integrálódott a totalitárius rendszerbe. „Az egyház pusztasága létezésé is bizonytalanra tette a diktatúra terveit és létét is.”

Az elmúlt négy évtizedben a kommunizmus mégis nagy károkat okozott a lelkekben — folytatta Szennay András — sok fiatal lassanként szkeptikussá vált, aztán agnosztikussá is. Ezért nemcsak a kommunista ideológia felelős. A hitoktatás sem volt vonzó, a régi stílusú katekizmusok nem az ifjúság nyelvén szóltak. A fiatalok számára kevéssé volt vonzó olyan közösségekhez tartozni, amely állandóan „sündisznóállásba” merevedett, — állapította meg kritikusan a főapát.

Sziklára épített ház

Máté 7:15—29

Az Úr Jézus képeket használ az igazság megvilágítására. De ezeknél a képeknél nem szabad leragadnunk, mert az igazság a fontosabb; tehát nem a kép, hanem az igazság törvénye fontos. Mert ő maga alkalmazza ezeket a képeket, annak megfelelően, ahogy az elmondandó tanítás kívánja.

Úrnak vallani Krisztust! — ez az első keresztyén hitvallás (Fil 2:11). Sokan életükkel fizettek meg érte. Csak szájjal, az valami egészen más. De hát itt van a cselekvés kérdése: aki hallja, de nem cselekszik. Hát az ördögűzés, vagy a „te nevedben” végbevitt sok hatalmas tett, ez nem cselekvés? Jézusnál az Isten országa jelenvalóságának jelei (Mt 12:28). Itt feltétlenül fel kell figyelünk arra, hogy tett és tett között Isten szerint mekkora különbség van.

Hiszen pár jótett mindenkitől kitelik. Más dolog az abban való állandóság, sőt, amikor azért cselekszünk jót, mert Isten oldalára állunk. E lélek, amely hatalmába vett, nem enged a rossznak. Más jelent néhány pirulát bekapkodni, mikor az ember nagyon rosszul érzi magát, és más dolog egy alapos kivizsgálás, és egy ennek következményeként javasolt és végrehajtott műtét. Ha valaki egy csatában felkapja a puskát, és néhányat lövéssel, s ha talál, ez csak arról beszél, hogy jó a puskája, de nem azt jelenti, hogy ő is oda tartozik a hadsereghez. Ha némelyik ige hat valakinek az ajkán, ez minden bizonnyal azt jelenti, hogy az Igének hatalma van. De azt nem feltétlenül, hogy aki mondta, az megváltott ember.

A gyors, mutatós eredmény jó lehet önmagunk megnyugtására, Isten és emberek előtt való igazolására. Amikor előadást kellett tartanunk a békességről, és már csokorban álltak az igék, kirajzolódott a gondolatmenet, és buzgóan imádkoztam az előadás áldásaiért, egyszer csak elém állt egy kellemetlen kérdés, hogy békességben vagyok-e a feleségemmel, a gyermekeimmel, meg azzal a gyülekezeti taggal, akinek nehéz, vagy csak hatásos előadást tartok a békességről? Milyen felszínesen, vagy milyen mélyen mennek végbe bennem a kegyelem folyamatai? Látszat az egész, a cselekedeteimet is beleértve, vagy mély alapja van? Mert nem igénylem, kerülöm a felszínes megoldásokat, és ha valahol Isten meg akar oldani egy dolgot az életben, akkor azt teljes mélységében gondolom én is. Vannak, akik tovasiklanak az Úr igéin, begyűjtve néhány sikerélményt. Itt-ott ezt meg ezt tettem, éltem át, tehát én rendben is vagyok, míg mások megakadnak dolgokban, és azt mondják, hogy addig ne menjünk tovább, amíg ezt a kérdést teljes mélységében és alapjában nem oldottuk meg.

Ök melyre ásnak. Érintett Isten szava? Ó, ez csodálatos! Kegyelmebe fogadott, mint bűnös embert. Új életet adott... Aztán egyszer csak rádöbben az ember, hogy beszéltem, amikor nem kellett volna, és gyáván hallgattam, amikor szólnom kellett volna, és ezzel mennyit ártottam! Elkezdődik egy belső harc. Imádkozó tusakodás Isten színe előtt, hogy Uram, tudjak hallgatni, amikor kell, és tudjak szólni, amikor kell. Igazíts el ebben a dologban! Figyelek rád legközelebb! S talán míg az, akinek az életében Isten elkezd valóságosan átszabni szokásokat, csak azt éli át, hogy már nem indulhatok neki érzéseim és igazságom szerint, hanem meg kell tanulnom Istentől, az Ő Igéjéből, hogy mi a helyes, és azt hogyan lehet eleven módon a Lélek által alkalmazni az életben; addig más azt látja, hogy ez az ember valahogy teljesen átalakult, ahhoz képest, amilyen korábban volt. Azt hiszem, így formálódik azokban a Krisztus arcúakban, akik igazán és valóságosan akarják a keresztyénséget.

SZÁMVETÉS-FÉLE

Gyülekezeteinkben lezártuk az első munkaévkünket, melyet már szabad légkörben élhettek végig testvéreink. Igaz, a múlt esztendőben még voltak bizonytalanságok a helyzet megítélésében, de ma már egyre határozottabban érezzük, hogy valóban új missziós korszakról beszélhetünk.

„Arccal az evangélizációk felé!” — ez volt a jelszavunk, s ha a számszerű eredményeket tekintjük, azt lehet mondanunk, megnyertük az első jelentősebb ütközetünket. Számos gyülekezetünkben volt bemerítés az elmúlt hónapokban, még olyanokban is, ahol már alaposan kiszáradt a bemerítő medence.

Ha azonban egész baptista közösségünk leromlott állapotát szemléljük, még mindig megvan minden okunk rá, hogy kétségbeesettek legyünk. A kihalásra ítélt szórványainkkal például nem tudunk mit kezdeni. Sőt, mintha kezdene eluralkodni az a látásmód, hogy az életképtelen pusztuljon. Az erős gyülekezetek érzéketlenül „elhúznak” a gyengék mellett.

Még mindig megoldatlan probléma a lelkimunkás-utánpótlás kérdése. A pásztor nélküli gyülekezetek száma megközelíti a húszat. Lelkészeink jórészenek olyan alacsony a jövedelme, hogy abból a családnak a létminimum-szint elérésére sem telik.

A gyülekezeti önállósodás gondolata hovatovább azzal a következménnyel fog járni, hogy közösségünk áttekinthetetlenül és szervezhetetlenül válik. A lelkipásztorok között is felazul a szolgátrási kapcsolat. Becsület, tisztesség, hűség, egyenlenség — mintha még mindig ismeretlen fogalmak lennének sokaknál.

Kár, hogy épp a Pünkösddel fejeződik be a munkaévet, hiszen éppen ilyenkor lehetne valami igazán lendületes dolgokat elkezdni. De az egyházi év záró eseményei után itt a nyár, a vasárnapi iskolások szétrebbennek, a fiatalok legfeljebb az ifjúsági táborokban találkoznak egymással, a gyülekezet szolgáló egységei részre hullnak, hiszen mindenkit megillet a jogos nyári pihenés.

Mert Isten sorra veszi a dolgainkat, nem marad ki még a centrumunk sem. És itt éljük át legjobban, mennyire erő áll szembe erővel, mint a falnak feszülő szél. Isten is keményen odalép, és nem enged; a sátán sem akar engedni. De végül mégis kényszerül, és igazán ténszerűen kényszerül engedni. S amit igazán megharcoltunk a hitéletünkben: énünk, sértődékenységgünk, nyelvünk, nemiségünk, az anyagiak, a szolgálat területén, az megmarad minden körülmények között. A sziklára épült ház nem dől össze, mondja Jézus, az alaptalan dolgok viszont nem maradnak meg.

Mert jön a válság. Nem szeretjük mi ezeket a szeleket. Az Úr négyszeres fokozatot említ. 1. Zápor, amely lemosza a felszínt, és megmutatja, ami alatta van. Amikor a kegyes ház leállnak valakiről, és elötünk a romlott való. 2. Árvíz, amely megmozgatja a fővényt. Palesztina majd mindenütt sziklás, és némi termőföld borítja. Hogy a ház a sziklára van-e alapozva, kiderül, ha előbb nem, akkor a nagy dolgok mozdulnak. 3. Szél, vagyis egymás után megismétlődő szélviharok. Amikor egyik próba ott éri a másikat, és csak a valódi arcunk, a valódi, Istenből fakadó erő képes megtartani, mert minden megajtsástól elmegy a kedvünk. 4. Amit az Úr beleütkezésnek mond, amikor az erők életre-halálra egymásnak feszülnek.

Az Úr szerint, akik alaposan engedték a dolgaikat Isten szerint megoldani, és akik felszínesek voltak, azok között ekkora a különbség, hogy összedől, illetve nem dől össze. Bemegy az ő országába, illetve nem megy be. Bizony, nem a mi erőnkől van itt már szó, hanem az Ő egyedül hatalmas erejéről. Amikor kiábrándultunk lelki áldásainkból, erőlködéseinkből, önigazolásainkból, és összetört szívvel kiáltottuk, hogy Isten tartson meg minket. Nem a lábunk erős, hanem a szikla, melyen állunk.

Míg egyfelől ez a válság, amely megpróbál, fenyegetés; másfelől nagy vigasztalás is. Hiszen sokan gondolják, ők olyan ügyesek, hogy elleplezhetik bűneiket, hiányosságait, látszat-kegyességüket. Itt e földön ideig-óráig sikerélményük lehet. Csak nem kell annyit kínlódnia, minden apró-cseprő dologgal! Zászlóra egy tetszetős jelszót, és akár le is lehet nézni azt, aki a hit harcait komolyan vívja! Te még csak ott tartasz, atyafi? Mi már diadalt arattunk! Sok lelki látszat-diadalt hívogatott a maga táborába az utóbbi évtizedekben. Csodák, lelki áradások, erők, győzelmek voltak felírva rájuk. Egy frontális áttörés — és kész. Azt hiszem, a lelki ház építésének megvan az elkerülhetetlen veszélye, apró munkája a belső ember megváltásáért: szelíd lélekért, megbocsátó szívért, hitért, ellenségeink szeretetért, a szív tisztaságáért, gyermekeinkért, ifjainkért, a hitetlenek hitre segítéseért, a bűn elleni harcért a végsőkig. Vállaljuk-e a dolgaiknak a sziklára alapozását? Mindennap, minden életkorban, szívünk utolsó dobbanásáig?

Minden bűnöző abban a reményben indul az újabb cselekmény felé, hogy ő most „biztosan nem fog lebukni”. Az Úr azt mondja nekünk, hogy biztosan lebuksz. Isten hozza a válságot, hogy kiderüljön a való.

De ott a vigasztalás, hogy szenvedhetsz, mert legszebb elhatározásaidat, legnemesebb szándékodat, buzgó és tiszta indítékból fakadó jóakarodat félreérthetők, és félre is értik. Az ördög gondoskodik róla. Megpróbál így leállítani, megpróbálja így elvenni a kedvedet, a bűn elleni harcot. Isten azonban azt mondja neked, hogy felszínre kerül a te igazságod, mint a dél (Zsolt 37).

Nem elég tehát, ha mi valljuk Urnak Krisztust, a dolog azon fordul meg, hogy ő is megvált-e minket. Egyedül ő ismeri lelki házunk igazi állását, és ő nem téved. Talán jó lenne megkérni őt, hogy mondja el nekünk, hova is sorol be ebben a pillanatban. A jelennek van egy csodálatos adottsága. Még tudunk változtatni. Boldog, aki ezt felismeri és kihasználja!

Hegyi András

A koreai baptisták optimista vezetői azt tervezik, hogy a Szöulban megrendezésre kerülő világkongresszuson augusztusban mintegy tízezer újonnan megtérte fognak bemeríteni. Ez lesz a kongresszus fantasztikus záróeseménye. A világszövetség vezetői felhívással fordultak valamennyi unióhoz, hogy ugyanabban az időben szerte az egész világon tartsanak bemerítéseket. Sajnálkozva állapítottam meg magamban, hogy hazánkban nem sok pártfogóra találna ez a felhívás. Mi a nyári hónapokban semmiféle ünnepi eseményt nem igen tudnánk összehozni. Sok a mozgás, az utazgatás, nagy a lazítás, soraink foghíjasak, nálunk a nyár a lélek tele.

Csak abban reménykedem, hogy a nyár elmúltával ismét megpezsdül az élet mindenfelé, még azokban a gyülekezetekben is, ahol eddig tévován szemlélődve várták a csodát. Meg kell újulnunk, mert széthullunk, elveszünk. Ne csak a pihenésre gondoljunk tehát, hanem gyűjtsük az erőt, imádkozzunk, készítsünk újabb terveket a helyi és a közösségi misszióval kapcsolatosan. Kérjük Isten Szentlelkének a kiadását, és adjuk át magunk neki egészen!

G. S.

Hírek Temesvárról

Ez év nyarán örömteli híreket közöl Európa több evangéliumi lapja Temesvárról. Eközben a világi újságokban aggasztó dolgokat olvasunk. Az úgynevezett „romániai forradalom” hősét, Tőkés László püspököt bírálják, sőt ettől keményebb minősítés illeti a romániai magyar lapokban is közzé tett nyílt levél hangvételére (dr. Serafim Duicu tanártól). Csodálkozik az olvasó, hogy a közvéleményt miért uralják ennyire szélsőséges ellentmondások.

Tőkés László elment a temesvári magyar baptista gyülekezetbe az ideai anyák napján. Szót kapott, és a maga egyéni stílusával méltatta hívó testvéreink munkáját, gyermekeink kedves, felüdítő szolgálatait. Óvott mindenkit attól, hogy a kivándorlás útját válassza. Ezzel ugyanis lehet, hogy megoldja valaki a saját ügyeit, kivonja magát az országot sújtó és mind makacsabb, tartós nyomor terhei alól, de az otthon maradók sorsát nehezíti. A temesvári német lakosság 90%-a már elvándorolt, és a magyarság száma is rohamosan apad.

Ami megváltozott múlt év decembere óta, az nem más, mint az evangéliumi emberek reménysége. A mi tömegtájékoztatásunk figyelmét sajnos elkerülte, hogy ennek a fegyvertelen forradalomnak egyik különös eszköze az „Úr imádsága” volt. Térdrre esve, hangosan skandálta ezt román, magyar meg német, miközben sortűzet nyitottak rájuk. Az egyik evangéliumi közösség népszerű énekét énekeltek: „Közelg a végső számadás, lejár oly hamar az idő! Sok harc és kísértés között várjuk Jézust, jön az Üdvözítő!” A temesvári forradalmároknak azóta is ez az indulójuk. A város egyik sportcsarnokában az utóbbi hetekben szüntelenül evangélizálnak. A vasutasok sportklubja nem a legnagyobb létesítmény, de a 7000 ülőhelyén 25 000-en zsúfolódtak össze Luis Palau evangélizációján. A hasonló alkalmak nagyon sűrűn ismétlődnek. Örövendesen sokan döntenek Krisztus mellett.

Szebeni Olivér

Megkésített köszöntő

Nem tudtam, hogy dr. Kiss Ferenc testvérem május 13-án volt a lelkipásztorra avatása a szentendrei baptista gyülekezetben. Ha tudtam volna róla, pár sorban köszöntöttem volna, mint a szentendrei gyülekezet alapító lelkipásztora. Valamint azért is köszöntöttem volna, mert Kiss Ferenc testvér Orgoványnon született, itt nevelték, itt tért meg és merítkezett alá Krisztus parancsa szerint.

Nem a szentendrei avatást méltatom, az az ő dolguk. Azt akarom megemlíteni boldog örömmel, hogy ez a fiatal kis gyülekezet (Orgovány) nemcsak hat orvost adott a kecskeméti kórháznak, hanem azt is, hogy hét lelkipásztort nevelt fel a magyar baptista misszió számára. Mennyi hűséges kitartás kellett ehhez a szülőknek és a nagyszülőknek! Időrendileg említsem meg őket:

Fekete László, Fekete Mihály és Mészáros Eszter gyermeke.

Nagy Nándor (tanár volt), Nagy Sándor és Szabó Margit fia.

László Gábor, László Sándor és Nyakas Zsófia gyermeke.

Nagy Márta (Papp Jánosné), Nándor testvére. Teológiát végzett.

Dr. Almási Mihály, aki nemcsak a Baptista Teológiát végezte el Budapesten, hanem Debrecenben a Református Teológiai Akadémián is doktortúst szerzett, s ezek után pedig Amerikába ment ki néhány évre.

Dr. Almási Tibor, aki a Budapesti Baptista Teológia elvégzése után több évre kiment Amerikába, és ott doktorrá avatták. Edesapjuk helyettesítette őket a pásztorkodásban.

Dr. Kiss Ferenc, a pszichológia doktora, Kiss László és Ficsor Mária gyermeke (Kiss László családjáról még valamivel többet! Nyolc gyermeke született. Ma is élnek. Mind a nyolc gyülekezeti tag. Négy fiú és négy lány. Mind családot alapított. Ferencet avatták lelkipásztorrá a Kis-Dunakanyar egyetlen városában.)

Uram! Adj a hívők közé ma is ilyen edesanyákat, akik nyolc gyermekből nyolcat az Úrhoz vezetnek!

Vass Ferenc
Orgovány

Alapköletéti Szigetszentmiklóson

Május 13-án alapköletéti ünnepet tartott a szigetszentmiklósi gyülekezet. Az új imaház és missziói központ építése ugyan már több mint egy éve folyik, azonban eddig minden a „föld alatt” épült. A közösségi terem, ebédlő, konyha, ifjúsági és vasárnapi iskolai célokat szolgáló, valamint a gépészeti és egyéb műszaki-technikai helyiségek ugyanis az alagsorban vannak elhelyezve.

Az első szint több mint 500 m²-es beton födémjén tartottuk az ünnepet. A majdani imaház aljzatbetonját, a lépcsőzetesen kialakított imaterem padlózatát telepítettük be ideiglenesen padokkal. A szószék a már kész bemelegítő medence mellett, majdani helyén állt. A kórus és a zenekar is majdani helyén szolgált.

Közel négyszázan vettünk részt az istentiszteleten. Az ige-szolgálatot dr. O. Errol Simmons testvér végezte, aki az amerikai Déli Baptista Szövetség Nemzetközi Igazgatósága Kelet-európai Osztályának magyarországi képviselője. Dr. Viczián János elnök testvér a Magyarországi Baptista Egyház elnöksége nevében mondta el áldáskívánásait. A helyi református gyülekezetet Villányi Péter esperes távollétében Simon Magdolna lelkipásztor képviselte, aki az építkezést anyagiakkal is támogató református gyülekezet nevében szólt. Jelen volt és felszólalt Varga József, a városi tanács elnöke, méltatva a baptista közösség aktivitását.

Örömmel üdvözlöttük a helyi református gyülekezet és az egyes baptista gyülekezetek tagjait sorainkban. Legtöbben Pesterzsébetről jöttek Horváth László testvér vezetésével — aki a gyülekezet köszöntését is átadta —, és segítettek az énekes és zenés szolgálatokban.

Dr. Almási Mihály helyi lelkipásztor a 90. zsoltárt olvasta fel köszöntésül, majd — dr. O. E. Simmons igehirdetése után — a bemelegítő medence melletti fal beton alapjába elhelyezte azt az acéltokot, amely a gyülekezet különféle alakulatai által összeállított emlékeket, képeket és információkat tartalmazta — a „jövő emlékeit”.

„Mit tegyünk?”

Pünkösdvasárnap délutánján bemelegítési istentiszteleten vettünk részt a József utcában. Együtt örültünk nyolc ifjú testvérünkkel, akik meghaltak régi életük számára, hogy immár új emberként, Jézus megváltott gyermekeként éljenek tovább. A Szentlélek által hirdetett ige felelevenítette az első pünkösd magával ragadó történetét. Lélekben átéljük az eseményeket, és hallottuk a „szíven talált” emberek kérdését: „Mit tegyünk?” Péter útmutatása a Lélek által ma sem változott: „Térjete meg, merítkeztek be valamennyien a Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát!” Hisszük, hogy gyülekezetünkben az igehirdetések és ez a pünkösd délutáni igehirdetés megszólította és döntést elé állította a bűneiktől szabadulni akarókat, az új életre vágyókat.

A bemelegítettek névsora a következő: Beiber Krisztina, aki kedves fiatal lány, kb. fél éve ismerete meg igazán az Urat és az igazi szeretetet. Erdélyi Sándor, akinek a megtérését elég rég

várjuk; kicsit olyan volt ő, mint a tékozló fiú, aki már-már elveszett, de megtaláltattuk. Külön öröm számunkra, hogy nem egyedül jött, hanem feleségével, Erdélyiné Kovács Erzsébettel; együtt merítkeztek be. Ezután is kívánjuk, hogy az Úr maradjon velük és áldja meg őket életük további éveiben. Volt még egy házaspár, Kovács József és felesége, akik saját bevallásuk szerint sok közösségben voltak, sok vallást megismertek, de végül is belátták, hogy követniük kell Krisztust a hullámsírba, együtt, egymásért és gyermekeikért. Aztán egy fiatalember, Kovács Zoltán, akiért sokat imádkoztunk, és nagyon szeretjük őt. Kérjük Istent, hogy az ő élete is gyümölcsöző legyen. Németi Anikó, aki ugyan-csak problémákkal küzdött, de itt most felszabadult; tisztában van azzal, hogy a hívó ember élete sem felhőtlen; sokat botladozik, de az Úr segítségével megáll, mert Isten kegyelmes, könyörülő Atya. Végül Szepesi Józsefné, aki hosszas várakozás után, mindenét elvesztve, huszonöt éves lányát eltemetve találta meg Jézus Krisztust és a gyülekezetet, mely szeretettel fogadta.

Kovács I. B.

Az okmánytartó befalazásában egy-egy téglát elhelyezéssel Almási testvéren kívül részt vett még Simmons testvér, Viczián testvér, valamint Gere József előjáró, aki egyben, mint az Építési Bizottság elnöke a beruházás műszaki ellenőre és Ratovszki Géza testvér, aki az építkezés művezetője.

Az ének- és zenekaron kívül közreműködött az istentiszteleten a Soli Deo Gloria együttes, ifj. Révész László orgonaművész testvér vezetésével.

A Himnusz és az „Áldott legyen a frigy” eléneklése után az alagsori új közösségi terem várta a jelenlevőket terített asztalokkal. Mindnyájan befértünk! Évtizedek óta ez volt az első kényelmes szeretetvendégség Szigetszentmiklóson, hisz — mióta a gyülekezet kinőtte régi imaházát — szinte lehetetlen a szeretetvendégségek lebonyolítása.

Főnt az SDG Istent dicsőítő énekeket énekel, lent az egyházelnök meg a tanácselnök, magyar és amerikai, baptista és református vendégek beszélgettek a jövőről, mely — hisszük — gyülekezetünk, városunk és országunk számára is reményteljes.

✦

Még néhány adat: 1989-ben a gyülekezet tagjai több mint 6000 munkaórát dolgoztak az építkezésen. Az eddigi költségek meghaladják a 6 millió forintot. A közösségi munkából adódó eddigi megtakarítás 3,6 millió forint. Az épületben misszió központ létesül mozgássérülteknek. Az előadóterem, a könyvtár és a közösségi terem többféleképpen is hasznosíthatók. Lehetőséget biztosítanak egy bibliaiskola nyitására, amelyben férfiak és nők egyaránt készülhetnek a különféle gyülekezeti és egyéb missziói szolgálatokra.

„És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!” (90. Zsoltár 17. vers.) Legyen ez mindnyájunk imádsága!

Dr. Almási Mihály

Az angyalok örömeiben

volt része június 3-án, pünkösd napján a szentendrei gyülekezetnek. Akik a magyarországi baptista misszió történetét valamelyest ismerik, azok tudják, hogy magába véve az is nagy dolog, hogy Szentendrén, ebben a régi szerb városban, a város közepén egy új, modern imaház épült, és baptista gyülekezet működik. Az pedig, hogy immár a harmadik bemelegítést tartották, külön is nagy élmény. Két nőtestvér a világból tért meg, és négy fiatal a gyülekezet ifjúságából való. A gyülekezet hét jelöltet vett fel, de a bemelegítésben most csak hatan vettek részt, mert az egyik ifjút az előző napokban könnyebb baleset érte. Így vasárnapra a bemelegítés helyett a kórházba érkezett. — Ilyen módon már biztosítva van a gyülekezet legközelebbi bemelegítési alkalma is.

Az imaház már reggel megtelt, amikor az ország testvériségével együtt a Szentlélek munkájáért adott hálát a gyülekezet. Igen zsúfolt volt ez a nap, mert délelőtt, az úrvacsorai istentisztelet után még gyülekezeti órát is kellett tartani. Az egyik ifjú jelölt meghallgatására és felvételére ugyanis ekkor került sor.

A bemelegítés délután történt. Mind a hatan, akik az Úr Jézus példáját követve a bemelegítéssel is megpecsételték hitüket, a helyi gyülekezetnek a tagjai lettek. A szép, rendhagyó vasárnapot gazdag ifjúsági és gyermekprogram, a helyi fúvószenekar és az énekkar, valamint Mészáros Sándor operaénekes testvér szolgálata tették változatossá. Az emlékezetes vasárnap az új tagok beiktatásával zárult. A beiktatási ígék mindannyiunk számára időszzerű buzdításul szolgáltak (2Pt 3:17—18). „Szerettem, vigyázzatok, hogy a saját erősségeitekben ki ne esetek, inkább növekedjete a kegyelemben és a megtartó Jézus Krisztusnak ismeretében.

A bemelegítést dr. Kiss Ferenc, a szentendrei gyülekezet frissen avatott lelkipásztora, az igehirdetéseket pedig Herjeczki András ny. lelkipásztor végezte. Soli Deo Gloria!

A Krónikás